

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2010. gada 17. jūnijā*

Apvienotās lietas T-428/07 un T-455/07

Centre d'étude et de valorisation des algues SA (CEVA), Plebiāna [*Pleubian*]
(Francija), ko pārstāv Ž. M. Peirikāls [*J.-M. Peyrical*], *avocat*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja L. Eskobars Gerero [*L. Escobar Guerrero*]
un V. Rols [*W. Roels*], vēlāk V. Rols, pārstāvji, kuriem palīdz E. Butjē [*E. Bouttier*],
advokāts,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — franču.

par prasību atcelt — lietā T-428/07 — 2007. gada 20. septembra paziņojumu par parādu Nr. 3240908670, kas attiecas uz projektu “Seahealth”, un — lietā T-455/07 — 2007. gada 4. oktobra paziņojumu par parādu Nr 3240909271, kas attiecas uz līgumu “Biopal”, kā arī piespriet Komisijai atlīdzināt *CEVA* summas, kas samaksātas atbilstoši šiem paziņojumiem par parādu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs A. V. H. Meijs [*A. W. H. Meij*] (referents), tiesneši V. Vadapals [*V. Vadapalas*] un L. Trišo [*L. Truchot*],

sekretāre T. Veilere [*T. Weiler*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 17. decembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Līgumattiecības un tiesvedības priekšvēsture

- ¹ Eiropas Komisija ar prasītāju — *Centre d'étude et de valorisation des algues SA (CEVA)*, Francijas vietējo jaukta kapitāla sabiedrību kā konsorcijs koordinatori — 2002. gada 24. decembrī noslēdza divus līgumus, lai sniegtu iespēju atlīdzināt izpēti un tehnoloģiju attīstības projektu izmaksas. Šie līgumi tika noslēgti saskaņā ar Padomes 1999. gada 25. janvāra Lēmumu 1999/167/EK, ar ko pieņem īpašu pētniecības, tehnoloģiju attīstības un demonstrēšanas programmu jomā “Dzīves kvalitāte un dzīvo resursu apsaimniekošana (1998–2002)” (OV L 64, 1. lpp.). Viens no šiem līgumiem ar nosaukumu “Seahealth” (līgums Nr. GLK1-CT-2002-02433, turpmāk tekstā — “līgums “Seahealth””) attiecas uz projektu ar nosaukumu “Seaweed antioxidants as novel ingredients for better health and food quality” (“No aļģēm iegūti antioksidanti kā jaunas sastāvdaļas labākai veselībai un labākai pārtikas produktu kvalitātei”). Otrs līgums ar nosaukumu “BIOPAL” (līgums Nr. QLK5-CT-2002-02431, turpmāk tekstā — “līgums “Biopal””) attiecas uz projektu ar nosaukumu “Algae as raw material for production of bioplastics and biocomposites contributing to sustainable development of european coastal regions” (“Aļģes kā izejviela bioplastmasas un biokompozītu ražošanai: ieguldījums ilgtspējīgā Eiropas piekrastes reģionu attīstībā”).

- 2 Šo līgumu 5. panta pirmajā daļā ir paredzēts, ka tos reglamentē Beļģijas likumi. Tajos turklāt ir iekļauta šķīrējklauzula EKL 238. panta nozīmē. Šie līgumi ir sagatavoti angļu valodā.
- 3 Saskaņā ar prasītājas sniegtajām norādēm, ko Komisija nav apstrīdējusi, šie abi līgumi pienācīgi tika izpildīti no 2003. līdz 2005. gadam.
- 4 Izmaksas, kas ir atlīdzināmas, ir noteiktas abiem līgumiem kopīgo vispārīgo nosacījumu, kuri ir iekļauti katra minētā līguma II pielikumā (turpmāk tekstā — “II pielikums”), 22.–24. pantā.
- 5 Attiecībā uz personāla izmaksām 23. panta 1. punkta a) apakšpunktā īpaši ir noteikts:

“Visas ar līgumu saistītās darba stundas ir jāreģistrē projekta darbības laikā vai pat — koordinatora gadījumā — ne vēlāk kā divu mēnešu laikā no projekta darbības beigām, un vismaz reizi mēnesī tās apstiprina par darbiem atbildīgā persona, ko izraudzījies līgumslēdzējs atbilstoši šī pielikuma 2. panta 2. punkta a) apakšpunktam, vai līgumslēdzēja pienācīgi pilnvarota par finansēm atbildīgā persona.”

- 6 Attiecībā uz Kopienas finanšu iemaksām II pielikuma 3. panta 2. punktā ir paredzēts, ka “Komisija, ja tai ir aizdomas par krāpšanu vai smagu finanšu pārkāpumu no līgumslēdzēja puses, var apturēt maksājumu veikšanu un/vai likt koordinatoram atturēties veikt jebkādus maksājumus minētajam līgumslēdzējam. Līgumslēdzējam joprojām ir jāpilda savi līgumā paredzētie pienākumi”.

- 7 Saskaņā ar II pielikuma 3. panta 4. punktu:

“Ja kopējās finanšu iemaksas, kas jāveic Kopienai, ņemot vērā iespējamās pielāgojumus, tostarp pēc šī pielikuma 26. pantā paredzētās finanšu revīzijas, ir mazākas nekā kopējā šī panta 1. punkta pirmajā daļā paredzēto maksājumu summa, attiecīgie līgumslēdzēji atmaksā starpību, kas izteikta euro, termiņā, kuru Komisija noteikusi savā lūgumā, kas nosūtīts ar ierakstītu vēstuli ar paziņojumu par tās saņemšanu [..].”

- 8 Turklāt 3. panta 5. punktā ir noteikts:

“Pēc līguma izpildes beigu datuma, līguma izbeigšanas vai līgumslēdzēja dalības izbeigšanas Komisija attiecīgā gadījumā var pieprasīt vai pieprasa līgumslēdzējam, ņemot vērā krāpšanu vai smagus finanšu pārkāpumus, kas konstatēti revīzijā, atmaksāt visas Kopienas iemaksas, kuras tam izmaksātas. Atmaksājamajai summai pieskaita procentus atbilstoši likmei, kas ir par 2% lielāka nekā likme, kuru Eiropas Centrālā banka piemērojusi savām galvenajām refinansēšanas darbībām tā mēneša pirmajā dienā, kurā attiecīgais līgumslēdzējs saņēma līdzekļus. Procenti attiecas uz laika posmu, kas pagājis no līdzekļu saņemšanas līdz to atmaksāšanai.”

- 9 II pielikuma 7. panta 4. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts, ka Komisija nekavējoties izbeidz līgumu vai līgumslēdzēja dalību, ja tas “ir sniedzis nepatiesas deklarācijas, par kurām to var saukt pie atbildības, vai apzināti sniedzis nepilnīgu informāciju, lai iegūtu Kopienas iemaksas vai jebkādu citu līgumā paredzētu priekšrocību”.

- 10 Ja līgums tiek izbeigts atbilstoši šī 7. panta 4. punkta b) apakšpunktam, II pielikuma 7. panta 6. punkta c) apakšpunktā ir noteikts, ka “Komisija var prasīt atmaksāt visas Kopienas finanšu iemaksas vai daļu no tām. Atmaksājamajai summai pieskaita procentus atbilstoši likmei, kas ir par 2 % lielāka nekā likme, kuru Eiropas Centrālā banka piemērojusi savām galvenajām refinansēšanas darbībām tā mēneša pirmajā dienā, kurā attiecīgais līgumslēdzējs saņēma līdzekļus. Procenti attiecas uz laika posmu, kas pagājis no līdzekļu saņemšanas līdz to atmaksāšanai”.
- 11 Attiecībā uz projekta finanšu revīziju II pielikuma 26. panta 3. punktā ir paredzēta šāda procedūra:

“Pamatojoties uz finanšu revīzijā izdarītajiem secinājumiem, tiek sagatavots pagaidu ziņojums. Komisija to dara zināmu attiecīgajam līgumslēdzējam. Tam ir maksimālais viena mēneša termiņš no ziņojuma saņemšanas, lai paustu apsvērumus.

Galīgais ziņojums tiek nosūtīts attiecīgajam līgumslēdzējam. Tas savus apsvērumus Komisijai var darīt zināmus mēneša laikā pēc tā saņemšanas. Komisija var nolemt neņemt vērā apsvērumus, kas darīti zināmi pēc šī termiņa beigām.

Pamatojoties uz revīzijā izdarītajiem secinājumiem, Komisija veic visus atbilstošos pasākumus, ko tā uzskata par vajadzīgiem, tostarp izdod rīkojumu atgūt visus tās veiktos maksājumus vai daļu no tiem.”

- 12 2006. gada maijā Komisijas dienestu locekļi veica CEVA finanšu revīziju atbilstoši II pielikuma 26. pantam (skat. šī sprieduma 11. punktu).
- 13 Ar 2006. gada 1. augusta vēstuli CEVA iesniedza savus apsvērumus par revīzijas ziņojuma projektu, kas tai bija darīts zināms 2006. gada jūnijā un kurā izdarītajos secinājumos bija norādīts uz pārkāpumiem saistībā ar izdevumiem, ko iesniegusi apmaksai CEVA.
- 14 Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF) 2006. gada oktobrī veica izmeklēšanu CEVA telpās un izņēma visu līgumu un apliecināmo dokumentu oriģinālus, it īpaši "laika grafikus", kas attiecas uz konkrētajiem līgumiem, kā arī saraksti un piezīmes, ar kurām notikusi apmaiņa komandējumu gadījumā. Turklāt pēc OLAF lūguma pirms tiesas izmeklēšanu par to, kā "CEVA pārvalda valsts un Eiropas publisko finansējumu [..], kas iegūts šajos pēdējos gados," uzsāka Gvengampas [*Guingamp*] (Francija) prokuratūra, kas vēlāk tika atbrīvota no lietas izskatīšanas, nododot to Rennas speciālajai starpreģionālajai tiesai (Francija).
- 15 Savā galīgajā revīzijas ziņojumā, kas CEVA nosūtīts ar 2006. gada 14. decembra vēstuli, Komisija ir saglabājusi savus secinājumus, kas attiecas uz daudziem un smagiem pārkāpumiem izdevumu uzskaitē.
- 16 No šī ziņojuma izriet, ka saskaņā ar II pielikuma noteikumiem pierādījumus, kas attiecas uz paziņoto izmaksu summām, revidenti pārbaudīja, pamatojoties uz testiem. Viņi uzsvēra, ka to kontroles mērķis nebija atklāt kļūdas vai krāpšanu.

- 17 Šajā galīgajā ziņojumā revidenti secināja, ka personāla izmaksas Eiropas Savienībai nav jāatlīdzina tāpēc, ka *CEVA* veiktā laika uzskaitē nebija ticama un ka darba stundu skaits, kas paziņots atbilstoši attiecīgajiem projektiem, bija neprecīzs.
- 18 Turklāt šī ziņojuma vispārīgajos secinājumos revidenti atzina, ka, izņemot iepriekš minētās korekcijas, kas galvenokārt attiecas uz personāla izmaksām, izmaksas, kuras prasītāja paziņojusi Komisijai, atbilst summām, kas ierakstītas prasītāja grāmatvedības uzskaitē un ko apliecina atbilstoši dokumenti un maksājumi.
- 19 Pamatojoties uz šiem secinājumiem, pielāgojot atlīdzināmās izmaksas, revidenti norādīja, ka no kopējās to izmaksu summas, kas paziņotas attiecībā uz 2003. un 2004. gadu un kas sasniedz EUR 465 409 saistībā ar līgumu “Seahealth” un EUR 351 430 saistībā ar līgumu “Biopal”, to izmaksu summa, kuras atlīdzināmas saistībā ar līgumu “Seahealth”, pēc pielāgojumiem bija EUR 110 971, un to izmaksu summa, kas atlīdzināmas saistībā ar līgumu “Biopal”, bija EUR 32 110.
- 20 Ar 2007. gada 22. janvāra vēstuli Komisija izbeidza abus līgumus atbilstoši II pielikuma 7. panta 4. punkta b) apakšpunktam, kurā īpaši ir paredzēts, ka Komisija nekavējoties izbeidz līgumu, ja līgumslēdzējs ir sniedzis nepatiesas deklarācijas, par kurām to var saukt pie atbildības, vai apzināti sniedzis nepilnīgu informāciju, lai iegūtu Kopienas finanšu iemaksas vai jebkādu citu līgumā paredzētu priekšrocību. Šī lēmuma pamatojumam Komisija ir atsaukusies uz iespējamu iepriekš minētā II pielikuma 22. panta un 23. panta 1. punkta pārkāpumu, ko ir pielāvuši prasītāja. Tā ir pamatojusies uz secinājumiem par personāla izmaksām, kas izdarīti tās galīgajā revīzijas ziņojumā, un ir norādījusi, ka šie secinājumi tika apstiprināti *OLAF* pārbaudes laikā.

- 21 Ar tā paša datuma vēstuli Komisija, uzskatot, ka prasītāja bija pieļāvusi smagus finanšu pārkāpumus, atsaucoties uz II pielikuma 3. panta 2. un 4. punktu, to informēja par savu nodomu pieprasīt atmaksāt visas summas, kas tai izmaksātas atbilstoši abiem attiecīgajiem līgumiem. Turklāt tā norādīja, ka neveikšot nekādus papildu maksājumus atbilstoši šiem līgumiem.
- 22 Ar šo pašu vēstuli Komisija precizēja, ka tā ir plānojusi atgūt EUR 208 613 saistībā ar līgumu "Biopal" un EUR 140 320 saistībā ar līgumu "Seahealth". Tā aicināja prasītāju iesniegt savus apsvērumus un informāciju, ko pamato bankas izraksti, par to avansa maksājumu daļu, kurus tā bija saņēmusi kā koordinatore un kurus tā vēl nebija nodevusi citiem darījuma partneriem.
- 23 Ar 2007. gada 1. marta vēstuli prasītāja iesniedza savus apsvērumus un informāciju, kas prasīta iepriekš minētajā Komisijas vēstulē. Tā īpaši norādīja, ka tās rīcībā vairs nav *OLAF* izņemto līgumu, "laika grafiku", sarakstes un piezīmju, ar kurām notikusi apmaiņa komandējumu gadījumā.
- 24 Pēc šīs vēstules Komisija no jauna izvērtēja atgūstamo summu apmēru. Ar 2007. gada 20. marta vēstuli tā informēja *CEVA* par savu nodomu pieprasīt atmaksāt summu, kuras pašreizējais apmērs ir EUR 205 745 saistībā ar līgumu "Biopal" un EUR 189 703 saistībā ar līgumu "Seahealth", un to no jauna aicināja iesniegt savus apsvērumus. Šīs vēstules pielikumā Komisija tai nosūtīja līgumu un revīzijas ziņojuma kopijas.
- 25 Ar 2007. gada 3. aprīļa vēstuli prasītāja atlaida no darba savu ģenerāldirektoru īpaši tāpēc, ka bija pieļauti "ļoti smagi pārkāpumi saistībā ar pārvaldību un grāmatvedības dokumentu kārtošanu".

- 26 Ar 2007. gada 25. maija vēstuli prasītāja iesniedza savus apsvērumus. Vispirms tā norādīja, ka tai nav iespējas nodrošināt savu aizstāvību. Veicot pēc *OLAF* lūguma uz sāktu pirmstiesas izmeklēšanu par to, kā *CEVA* pārvalda valsts un Kopienas publisko finansējumu, ko tā ieguvusi šajos pēdējos gados, Rennas prokuratūra apstiprināja, ka tā bija sapratusi, ka *OLAF* izņemtie dokumenti joprojām nav pieejami visā izmeklēšanas norises laikā, un atteicās prasītājam nosūtīt šo dokumentu kopijas. Līdz ar to prasītāja lūdza Komisiju nosūtīt tai “to dokumentu [kopijas], pamatojoties uz kuriem [tā bija] sagatavojusi [savu] vērtējumu, kā arī *OLAF* ziņojuma [dokumentu] kopijas”. Pēc tam šajā pašā vēstulē prasītāja ir norādījusi, ka pēc Komisijas revīzijas un *OLAF* izmeklēšanas tā ieviesa jaunu “laika uzskaites” sistēmu, kas piemērojama dažādiem projektiem kopš 2007. gada februāra, attiecinot to uz laiku, sākot no 2007. gada 1. janvāra. Tā turklāt esot ieviesusi jaunu izmaksu novērtēšanas modeli, kas ļāva no jauna novērtēt agrākos projektus. Tādējādi, pamatojoties uz Komisijas rīcībā esošajiem dokumentiem, prasītāja piedāvāja uz sava rēķina likt neatkarīgam pakalpojumu sniedzējam, kas izraudzīts pēc kopējas vienošanās, pārstrādāt ar attiecīgajiem līgumiem saistīto izdevumu uzskaiti.
- 27 Ar 2007. gada 21. augusta vēstuli *OLAF* atteicās prasītājam darīt zināmus dokumentus un tās veiktajā izmeklēšanā izdarītos secinājumus īpaši tāpēc, ka tie ir saistīti ar notiekošu izmeklēšanu un ka tādējādi uz tiem attiecas izņēmumi no tiesībām piekļūt dokumentiem, kas ir paredzēti Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulā (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.).
- 28 Ar 2007. gada 28. augusta vēstuli Komisija sniedza atbildi uz iepriekš minēto prasītājas 2007. gada 25. maija vēstuli, ka līgumi un revīzijas ziņojums, kas tai bija darīti zināmi, bija pietiekami, lai prasītāja varētu nodrošināt savu aizstāvību. Tā uzsvēra, ka *OLAF* secinājumi tikai apstiprina Komisijas veiktās revīzijas rezultātus. Tā norādīja, ka jaunā prasītājas ieviestā laika pārvaldības sistēma ļaujot pārreķināt faktisko to stundu skaitu, kas veltītas projektam, tikai pamatojoties uz “laika grafikiem”, kurus

parakstījuši personāla locekļi un viņu priekšnieki, izpildot projektu. Līdz ar to Komisija paziņoja prasītājam par savu lēmumu, pamatojoties uz II pielikuma 3. panta 5. punktu, pieprasīt atmaksāt visas summas, kas prasītājam bija izmaksātas saistībā ar līgumiem “Seahealth” un “Biopal”.

²⁹ Ar 2007. gada 9. oktobra vēstuli Komisija, kaut arī ir norādījusi, ka prasītāja “labā ticībā [mēģināja] rast saprātīgu un taisnīgu risinājumu”, apstiprināja, ka pēc smagiem finanšu pārkāpumiem, ko prasītāja pieļāvusi attiecīgo projektu pārvaldībā, tai bija pienākums no tās atgūt izmaksātās summas.

³⁰ Tādējādi CEVA samaksāja summas, kas paredzētas 2007. gada 20. septembra paziņojumā par parādu Nr. 3240908670, kura kopējā summa ir EUR 189 703, kas tai tika izmaksāti saistībā ar līgumu “Seahealth”, un 2007. gada 4. oktobra paziņojumā par parādu Nr. 3240909271, kura kopējā summa ir EUR 205 745, kas tai tika izmaksāti saistītā ar līgumu “Biopal”.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

³¹ Ar prasības pieteikumiem, kas Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] kancelejā tika iesniegti attiecīgi 2007. gada 22. novembrī un 14. decembrī, prasītāja iesniedza šīs prasības.

- 32 Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros 2008. gada 16. jūnijā notika sanāksme pie tiesneša referenta, piedaloties lietas dalībnieku pārstāvjiem, lai to starpā noskaidrotu atsevišķus jautājumus un atvieglotu diskusiju uzsākšanu iespējama izlīguma panākšanai šajā strīdā. Lietas dalībnieki iesniedza savus apsvērumus un tika panākta vienošanās, ka mēneša laikā Komisija norādīs Vispārējai tiesai, vai tā ir gatava atsākt saziņu ar *CEVA*, lai mēģinātu panākt izlīgumu. Ar 2008. gada 10. jūlija vēstuli Komisija informēja Pirmās instances tiesu, ka tai nav iespējas uzsākt šādas diskusijas.
- 33 Rakstveida process tika pabeigts 2008. gada 29. oktobrī.
- 34 Ar 2009. gada 27. novembra rīkojumu sestās palātas priekšsēdētājs, uzklusot lietas dalībniekus, nolēma apvienot lietas T-428/07 un T-455/07 mutvārdu procesā un sprieduma taisīšanai.
- 35 Noklausoties tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (sestā palāta) uzsāka mutvārdu procesu. Procesā organizatorisko pasākumu ietvaros tā aicināja lietas dalībniekus atbildēt uz dažiem rakstiskiem jautājumiem. Lietas dalībnieki šo lūgumu izpildīja, un Komisija iesniedza dažus dokumentus.
- 36 Lietas dalībnieku apsvērumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas mutvārdu jautājumiem tika uzklusītas 2009. gada 17. decembra tiesas sēdē.
- 37 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt paziņojumus par parādu Nr. 3240908670 un Nr. 3240909271;

- likt Komisijai atmaksāt summas, kas samaksātas atbilstoši šiem paziņojumiem par parādu;

- pakārtoti — atcelt paziņojumus par parādu tiktāl, ciktāl tajos ir prasīts pilnībā atmaksāt summas, kas tai tika izmaksātas saistībā ar līgumiem “Biopal” un “Sea-health”, un likt Komisijai atmaksāt summas, kuras samaksātas atbilstoši šiem paziņojumiem par parādu;

- pakārtoti tam — iecelt ekspertu.

38 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- prasības atcelt tiesību aktu atzīt par nepieņemamām;

- pakārtoti — noraidīt lūgumus samazināt paziņojumos par parādu paredzētās summas vai iecelt ekspertu;

- pakārtoti tam — apturēt tiesvedību līdz brīdim, kad Francijā notiekošais kriminālprocess ļaus CEVA iepazīties ar dokumentiem, kas, tāsprāt, ir vajadzīgi tās interešu aizsardzībai;

- piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 39 Neceļot formālu iebildi par nepieņemamību, Komisija prioritāri apgalvo, ka šīs prasības, kurās ir lūgts atcelt iepriekš minētos paziņojumus par parādu, ir nepieņemamas.
- 40 Komisija uzskata, ka šīs prasības Vispārējā tiesa nevar pārkvalificēt.
- 41 Tā norāda, ka Vispārējā tiesa tikai izņēmuma kārtā prasību, kas iesniegta kā prasība atcelt tiesību aktu, var pārkvalificēt par prasību sakarā ar līgumisko atbildību, ja prasības pieteikumā ir atsauce uz līgumam piemērojamo likumu pārkāpumu. Tas vien, ka ir izdarīta atsauce uz precīziem līguma noteikumiem, neļaujot veikt šādu pārkvalificēšanu.
- 42 Tā šajā ziņā atgādina, ka 2007. gada 26. februāra rīkojumā lietā T-205/05 *Evropaïki Dynamiki/Komisija* (Krājumā nav publicēts, 57. punkts) Pirmās instances tiesa atzina, ka tā “nevar veikt šādu pārkvalificēšanu, jo pretēji tam, kas ir paredzēts Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā, prasītājs pat kopsavilkuma veidā nav izklāstījis nevienu pamatu, argumentu vai iebildumu, kas attiektos uz [šajā gadījumā piemērojamo] Luksemburgas tiesību vai precīzu līguma noteikumu pārkāpumu”.

- 43 Šajā ziņā Komisija apgalvo, ka pamats noteikti ir pretenzija, kas ir pamatota ar likuma pārkāpumu. No tā Komisija secina, ka pārmērīgi un ņemot vērā tikai šī gadījuma faktiskos apstākļus, Pirmās instances tiesa iepriekš minētajā rīkojumā lietā *Evropaïki Dynamiki*/Komisija norādīja, ka prasītājs nebija norādījis nekādu liguma noteikumu pārkāpumu. Šo interpretāciju apstiprinot Pirmās instances tiesas 2008. gada 2. aprīļa rīkojums lietā T-100/03 *Maison de l'Europe Avignon Méditerranée*/Komisija (Krājumā nav publicēts).
- 44 Jebkurš cits risinājums apdraudētu tiesības uz aizstāvību un sacīkstes principu. Līdz ar to šīs prasības nevar pārkvalificēt par prasībām sakarā ar ligumisko atbildību, jo pretēji Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam CEVA prasības pieteikumos nav norādīts neviens pamats, kas attiektos uz Beļģijas tiesību, kas ir vienīgās ligumam piemērojamās tiesības, pārkāpumu.
- 45 Prasītāja apstrīd šo argumentāciju. Savā replikas rakstā tā uzsver, ka tad, ja Vispārējā tiesā ir iesniegta prasība atcelt tiesību aktu vai prasība par zaudējumu atlīdzību, kaut gan runa ir par ligumiska rakstura strīdu, tā minēto prasību pārkvalificē.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 46 Vispirms ir jāatgādina, ka tieši prasītājam ir pienākums izvēlēties savas prasības juridisko pamatu, nevis Savienības tiesai pašai izvēlēties vispiemērotāko tiesisko pamatu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto Pirmās instances tiesas rīkojumu lietā *Evropaïki Dynamiki*/Komisija, 38. punkts, un 2008. gada 6. oktobra rīkojumu lietā T-235/06 *Austrian Relief Program*/Komisija, Krājums, II-207. lpp., 32. punkts).

- 47 Šajā gadījumā, kaut arī prasības pieteikumi nav tieši pamatoti ar noteikumiem, kas reglamentē prasību atcelt tiesību aktu, no to pārbaudes izriet, ka prasībās ir lūgts atcelt 2007. gada 20. septembra un 4. oktobra paziņojumus par parādu, kas attiecīgi saistīti ar līgumiem “Seahealth” un “Biopal” (turpmāk tekstā — “paziņojumi par parādu”), un tādējādi tās netieši ir pamatotas ar noteikumiem, kas ar tiem saistīti.
- 48 Turklāt, iesniedzot šīs prasības atcelt tiesību aktu, prasītāja ir iesniegusi arī lūgumus izdot rīkojumu. Savos prasījumos prasītāja lūdz, pirmkārt, atcelt iepriekš minētos paziņojumus par parādu. Otrkārt, tā lūdz Vispārējo tiesu likt Komisijai tai atmaksāt šajos paziņojumos par parādu paredzēto summu, ko tā pa šo laiku ir samaksājusi.
- 49 Attiecībā uz šīm otrajām prasījumu daļām ir jānorāda, ka šajā gadījumā tās nevar interpretēt neatkarīgi no prasībām atcelt paziņojumus par parādu kā autonomus lūgumus par samaksu, kas izriet no līgumiem un kas netieši pamatoti ar EKL 238. pantu, un kas ir iesniegti vienlaikus ar prasībām atcelt tiesību aktu. Kaut arī argumentācija, ko prasītāja ir paudusi prasības pieteikumos, ir pamatota īpaši ar attiecīgo līgumu noteikumiem, prasības pieteikumi ir nosaukti par “prasības pieteikumiem par tiesību akta atcelšanu”. Turklāt prasītāja nenorāda, ka šajos prasības pieteikumos būtu iekļauti lūgumi par samaksu. Replikās tā neapstrīd, ka prasības ir formulētas neatbilstoši. Savukārt tā apgalvo, ka prasības ir jāpār kvalificē.
- 50 No tā izriet, ka prasītāja šīs prasības ir pamatojusi tikai ar EKL 230. pantu.
- 51 Saskaņā ar EKL 230. pantu Kopienu tiesas kontrolē tādu iestāžu pieņemto tiesību aktu likumīgumu, ar ko ir paredzēts radīt saistošas tiesiskas sekas trešajām personām, konkrēti mainot to tiesisko stāvokli (Pirmās instances tiesas 2008. gada 10. aprīļa

rikojums lietā T-97/07 *Imelios*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 21. punkts, un iepriekš minētais rikojums lietā *Austrian Relief Program*/Komisija, 34. punkts).

- 52 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru iestāžu pieņemtie tiesību akti, kam nenoliedzami ir vienīgi līgumisks raksturs, šī iemesla dēļ nav pieskaitāmi EKL 249. pantā paredzētajiem tiesību aktiem, kuru atcelšanu var lūgt saskaņā ar EKL 230. pantu (Pirmās instances tiesas 2004. gada 10. maija rikojums apvienotajās lietās T-314/03 un T-378/03 *Musée Grévin*/Komisija, Krājums, II-1421. lpp., 64. punkts, un iepriekš minētais rikojums lietā *Austrian Relief Program*/Komisija, 35. punkts).
- 53 Šajā gadījumā pietiek konstatēt, ka paziņojumi par parādu ir saistīti ar līgumiem “Sea-health” un “Biopal”, no kuriem tie nav nošķirami. Ar šiem paziņojumiem par parādu Komisija atgūst iemaksas, ko tā izmaksājusi prasītājam saistībā ar šiem līgumiem, pamatojoties uz līgumā iekļautajiem noteikumiem, kas ir paredzēti īpaši II pielikuma 3. pantā.
- 54 No tā izriet, ka pēc sava rakstura šie paziņojumi par parādu nav administratīvi lēmumi, kas būtu atzīstami par aktiem, kuri paredzēti EKL 249. pantā un kurus var lūgt atcelt Kopienų tiesā saskaņā ar EKL 230. pantu.
- 55 Līdz ar to šīs prasības nevar atzīt par pieņemamām tiktāl, ciktāl tajās paziņojumus par parādu ir lūgts atcelt saskaņā ar EKL 230. pantu.
- 56 Arī iepriekš minētie lūgumi izdot rikojumu ir nepieņemami tiktāl, ciktāl tie ir iesniegti, pamatojoties uz EKL 230. pantu (skat. šī sprieduma 49. un 50. punktu), jo saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Kopienų tiesai, pārbaudot likumību, nav jādod rikojumi

iestādēm vai tās jāaizstāj, bet attiecīgajai pārvaldes iestādei ir jāveic pasākumi, lai izpildītu spriedumu, kas taisīts, pamatojoties uz prasību atcelt tiesību aktu (Pirmās instances tiesas 1998. gada 27. janvāra spriedums lietā T-67/94 *Ladbroke Racing/Komisija, Recueil*, II-1. lpp., 200. punkts un tajā minētā judikatūra).

57 Tomēr saskaņā ar iedibināto judikatūru, ja Vispārējā tiesā ir iesniegta prasība atcelt tiesību aktu vai prasība par zaudējumu atlīdzību, kaut gan runa patiesībā ir par līgumiska rakstura strīdu, tā prasību pārkvalificē, ja ir izpildīti šādai pārkvalificēšanai izvirzītie nosacījumi (Pirmās instances tiesas 2001. gada 19. septembra spriedums lietā T-26/00 *Lecureur/Komisija, Recueil*, II-2623. lpp., 38. punkts; iepriekš minētais Pirmās instances tiesas rīkojums apvienotajās lietās *Musée Grévin/Komisija*, 88. punkts, un 2005. gada 9. jūnija rīkojums lietā T-265/03 *Helm Düngemittel/Komisija, Krājums*, II-2009. lpp., 54. punkts).

58 Šajā ziņā pretēji Komisijas apgalvojumiem no judikatūras neizriet, ka šādai pārkvalificēšanai būtu izvirzīts nosacījums, ka prasības pieteikumā ir jābūt atsaucei uz līgumam piemērojamo likumu. Tieši pretēji, īpaši no iepriekš minētā sprieduma lietā *Lecureur/Komisija* 38.–40. punkta izriet, ka Pirmās instances tiesa piekrita pārkvalificēt prasību, kas pamatota ar EKL 230. pantu, kuras pamatojumam prasītājs atsaucās tikai uz to, ka Komisija ir pārkāpusi savus līgumā paredzētos pienākumus.

59 Turklāt, aplūkojot judikatūru, atklājas, ka, izskatot līgumiska rakstura strīdu, Vispārējā tiesa uzskata, ka tā nespēj pārkvalificēt prasību atcelt tiesību aktu vai nu tad, ja skaidra prasītāja griba nepamatot savu lūgumu ar EKL 238. pantu nepieļauj šādu pārkvalificēšanu (šajā ziņā skat. iepriekš minētos rīkojumus apvienotajās lietās *Musée Grévin/Komisija*, 88. punkts, un lietā *Maison de l'Europe Avignon Méditerranée/Komisija*, 54. punkts), vai arī tad, ja prasība nav pamatota ne ar vienu pamatu, kas attiecas uz to tiesību normu pārkāpumu, kuras reglamentē attiecīgās līgumattiecības, neatkarīgi no tā, vai runa ir par līgumā iekļautiem noteikumiem vai līgumā norādīta

valsts likuma noteikumiem (šajā ziņā skat. iepriekš minētos rīkojumus lietā *Evropaïki Dynamiki*/Komisija, 57. punkts, un lietā *Imelios*/Komisija, 33. punkts).

- 60 Iepriekš minētā rīkojuma lietā *Evropaïki Dynamiki*/Komisija šaura interpretācija, ko veikusi Komisija, ir pamatota ar kļūdainu jēdziena “pamats” Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta nozīmē koncepciju. Šajā ziņā Komisijas definīcijai, saskaņā ar kuru prasības sakarā ar līgumisko atbildību ietvaros pamatu var pamatot tikai ar tāda valsts likuma pārkāpumu, kas reglamentē līgumus, nevar piekrist. Līgumā iekļautie noteikumi kopā ar piemērojamo valsts likumu un saskaņā ar to ir daļa no noteikumiem, kas reglamentē līgumattiecības. Turklāt līguma interpretācija, ņemot vērā piemērojamo valsts tiesību normas, ir pamatota tikai tad, ja pastāv šaubas par līguma saturu vai atsevišķu tā noteikumu nozīmi (Pirmās instances tiesas 2008. gada 19. novembra spriedums lietā T-316/06 Komisija/*Premium*, Krājumā nav publicēts, 53. punkts). Tādējādi, tā kā jēdziens “pamats” attiecas uz ikvienu juridisku vai faktisku argumentu, kas var likt tiesai, ja tā to uzskata par pamatotu, apmierināt tā lietas dalībnieka prasījumus, kas argumentu izvirza, nevar noliegt, ka tāpat kā atsaukšanās uz piemērojamo valsts likumu arī atsaukšanās uz līgumā iekļautiem noteikumiem ir pamats, kas raksturīgs prasībai, kura ir pamatota ar EKL 238. pantu.
- 61 Pietiek ar to, ka viens no pamatiem, kas ir raksturīgs prasībai, kura ir pamatota ar EKL 238. pantu, ir norādīts prasības pieteikumā atbilstoši Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta noteikumiem, lai minēto prasību varētu pārkvalificēt, neapdraudot atbildētājas iestādes tiesības uz aizstāvību. Šajā kontekstā, kaut arī, kā to apstiprina Komisija, tiek atzīts, ka prasību atcelt tiesību aktu var pārkvalificēt par prasību, kas pamatota ar EKL 238. pantu, ja prasītājs izvirza pamatus, kuri attiecas uz valsts likuma, kas reglamentē līgumu, pārkāpumu, nekas neļauj iespējamās pārkvalificēšanas nolūkā neatzīt tādu pašu juridisko spēku pamatiem, kas attiecas uz līgumā noteikto saistību pārkāpumu.

- 62 Iepriekš minētais rīkojums lietā *Maison de l'Europe Avignon Méditerranée*/Komisija, uz ko ir atsaukusies Komisija, neļauj atspēkot šo analīzi. Šī rīkojuma 23. punktā Pirmās instances tiesa patiešām ir norādījusi, ka prasītāja nebija minējusi “nevienu pamatu, argumentu vai iebildumu par Beļģijas tiesību pārkāpumu, kas [bija] vienīgās tiesības, kuras piemērojamas attiecīgajam nolīgumam saskaņā ar minētajā nolīgumā paredzēto šķirējklauzulu”. Tādējādi tā arī nav norādījusi, ka nav pamatu, kas attiektos uz kāda līguma noteikuma pārkāpumu. Tomēr no šī rīkojuma neizriet, ka šādi pamati būtu bijuši norādīti. Turklāt iepriekš minētais iemesls nav vienīgais iemesls, kas pamatoja atteikumu pārkvalificēt prasību. Pirmās instances tiesa šajā rīkojumā faktiski pamatojās arī uz tādu būtisku apstākli, ka prasītāja skaidri bija norādījusi, ka tās prasība ir pamatota ar EKL 230. pantu.
- 63 Šajā gadījumā ir jākonstatē, kā to replikas rakstā prasības pārkvalificēšanas pamatošanai norāda prasītāja, ka prasības pieteikumi skaidri ir pamatoti ar attiecīgā līguma noteikumiem, proti, II pielikuma 26. pantu un 3. panta 4. un 5. punktu. Prasītāja īpaši apstrīd Komisijas veikto II pielikuma 3. panta 5. punkta interpretāciju un piemērošanu, kas ļauj pilnībā atlidzināt izmaksātās summas un ar kuru ir pamatoti paziņojumi par parādu, kaut arī konstatētie pārkāpumi liecina par salīdzinoši mazu atšķirību starp Komisijai iesniegto izdevumu uzskaiti un atlidzināmajiem izdevumiem. Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā nav pamatojusies uz II pielikuma 3. panta 4. punktu, kas ļauj šai iestādei pieprasīt atlidzināt pēc finanšu revīzijas konstatēto starpību. Saskaņā ar Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta noteikumiem prasības pieteikumos iekļauj skaidru un saprotamu tā pamata izklāstu, kas saistīts ar visu atbilstoši attiecīgajam līgumam izmaksāto finanšu iemaksu atgūšanas prettiesiskumu, ņemot vērā līguma noteikumus.
- 64 No tā izriet, ka šīs prasības var pārkvalificēt par prasībām, kas pamatotas ar EKL 238. pantu, tiktāl, ciktāl tās ir pamatotas ar līguma noteikumu pārkāpumu. Tādējādi šīs prasības ir pieņemamas.

Par lietas būtību

- 65 Prioritāri prasītāja atsaucas uz sacikstes principa un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu un pakārtoti — uz visu izmaksāto summu atgūšanas prettiesiskumu.
- 66 Komisija savukārt vispirms norāda, ka, ja šīs prasības tiek pārkvalificētas par lūgumiem par samaksu, tās katrā ziņā ir nepamatotas, ņemot vērā, ka paziņojumiem par parādu ir sagatavojošs raksturs.
- 67 Komisija norāda, ka paziņojumiem par parādu ir tikai sagatavojošs un informatīvs raksturs, lai, iespējams, pieņemtu Komisijas lēmumu turpināt atgūšanas procedūru, pamatojoties uz EKL 256. pantu. Neatkarīgi no šo prasību rakstura šādi paziņojumi par parādu līdz ar to neesot pārsūdzami akti. Komisija no tā secina, ka, ja šīs prasības tiek pārkvalificētas par prasībām sakarā ar līgumisko atbildību, tās ir jānoraida kā nepamatotas, jo attiecīgo paziņojumu par parādu izdošana nevar būt kļūda un izraisīt kaitējumu, kas iespējami nodarīts CEVA tāpēc, ka tai bija jāatlīdzina Komisijas pieprasītās summas.
- 68 Šajā ziņā, pirmkārt, pietiek atgādināt, ka ar līgumiem saistītās lietās Komisijai ir jāievēro principi, kas reglamentē līgumus (skat. ģenerāladvokātes Kokotes [Kokott] secinājumus, kas sniegti lietā, kurā taisīts Tiesas 2005. gada 17. marta spriedums lietā C-294/02 Komisija/AMI Semiconductor Belgium u.c., Krājums, I-2175. lpp., I-2178. lpp., 170. punkts). Principā tai šajā ziņā nav tiesību pieņemt vienpusējus aktus (šajā ziņā skat. iepriekš minēto rīkojumu lietā *Musée Grévin*/Komisija, 85. punkts). Līdz ar to Komisija nevar attiecīgajam līgumslēdzējam adresēt aktu, kam piemīt

lēmuma raksturs, lai tas izpildītu savas finanšu līgumsaistības, bet tai attiecīgā gadījumā ir jāvērsas kompetentajā tiesā ar lūgumu par samaksu.

- 69 Šajā juridiskajā kontekstā un tiktāl, ciktāl šīs prasības tiek pārkvalificētas par tādām, kas paredz to summu samaksu, kuras prasītāja atlīdzinājusi pēc tai nosūtītajiem paziņojumiem par parādu, šīs prasības par samaksu ir jāizskata, ņemot vērā lietas dalībnieku norādītos līguma noteikumus. Tādējādi saistībā ar šādām prasībām sakarā ar līgumisko atbildību Komisijas arguments, kas ir pamatots ar paziņojumu par parādu juridisko raksturu, ir pilnībā neatbilstošs. Saņemot šos lūgumus par samaksu atbilstoši EKL 238. pantam, Vispārējai tiesai tikai ir jānoskaidro, vai, ņemot vērā līguma noteikumus, Komisijai ir tiesības atgūt visu prasītājam izmaksāto finanšu iemaksu summu.
- 70 Veicot šo pārbaudi, nav nozīmes tam, ka prasītāja ir atlīdzinājusi summas, ko Komisija pieprasījusi paziņojumos par parādu, kaut arī šie paziņojumi nav nelabvēlīgi lēmumi (skat. šī sprieduma 52.–54. punktu). To, ka prasītāja ir samaksājusi paziņojumus par parādu, kaut arī tiem nebija lēmuma rakstura, nevar uzskatīt par atteikšanos no savām iespējamām tiesībām uz attiecīgo summu samaksu. Tikai prasītājas atteikšanās no šīm tiesībām vai šo tiesību izbeigšanās, uz ko Komisija turklāt nav norādījusi, varētu radīt šķēršļus tās lūgumiem par samaksu, ja tie ir pamatoti ar līgumu noteikumiem (pēc analogijas skat. Tiesas 1993. gada 11. februāra spriedumu lietā *C-142/91 Cebag/ Komisija, Recueil*, I-553. lpp., 18. punkts).
- 71 Otrkārt, šīs prasības par samaksu nekādā ziņā, kā tas ir ieteikts Komisijas sākotnējā argumentācijā, nevar interpretēt kā prasības atlīdzināt kaitējumu, kas prasītājam nodarīts tāpēc, ka Komisija nosūtījusi paziņojumus par parādu, pārkāpjot savas līgumsaistības. Šīs prasības ir vērstas tikai uz to, lai Vispārējā tiesa piesprieztu Komisijai samaksāt prasītājam paziņojumos par parādu minētās summas, kuras, kā uzskata prasītāja, tai pienākas par līgumu izpildi. Tādējādi, izskatot šīs prasības, Vispārējai tiesai nav

jāpārbauda paziņojumu par parādu likumību. Līdz ar to ir jākonstatē, ka Komisijas arguments, kas pamatots ar ideju, ka paziņojumu par parādu izdošana nevar radīt kļūdu līguma izpildē, ir neatbilstošs.

72 No tā izriet, ka Komisijas sākotnējā argumentācija ir jānoraida.

Par pamatu, kas attiecas uz sacīkstes principa un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

73 Prasītāja atsauca uz sacīkstes principa un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu. Tā pamatojas uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas, kas pasludināta Nicā 2000. gada 7. decembrī (OV C 364, 1. lpp.), 41. pantu, kas attiecas uz tiesībām uz labu pārvaldību, kuras ietver īpaši ikvienas personas tiesības tikt uzklausītai, pirms attiecībā uz to tiek veikts kāds individuāls pasākums, kas to varētu nelabvēlīgi ietekmēt, kā arī tās tiesības piekļūt lietas materiāliem, kuri uz to attiecas, uz šīs hartas 42. pantu, kas attiecas uz tiesībām piekļūt dokumentiem, un uz minētās hartas 48. pantu, kurā ir paredzēta nevainīguma prezumpcija un tiesības uz aizstāvību.

- 74 Prasītāja būtībā pārmet Komisijai, ka tā ir pamatojusies, pirmkārt, uz *OLAF* izmeklēšanā izdarītajiem secinājumiem un, otrkārt, uz “laika grafikiem”, kas saistīti ar diviem attiecīgajiem līgumiem. Tai nebija zināmi *OLAF* izdarītie secinājumi, un “laika grafiki” tika izņemti pirms galīgā revīzijas ziņojuma sagatavošanas. Tādējādi prasītāja neesot tikusi pienācīgi uzklautā pirms Komisijas lēmuma lūgt atmaksāt visas finanšu iemaksas, kas veiktas saistībā ar šiem līgumiem.
- 75 Komisija, veicot finanšu revīziju, neesot ievērojusi labas pārvaldības principu, jo revīzijas ziņojumā esot atsauce ne tikai uz “laika grafikiem”, bet arī uz *OLAF* izmeklēšanā izdarītajiem secinājumiem. Turklāt tā esot pārkāpusi sacīkstes principu, nepaziņojot *CEVA* “laika grafikus”, kā arī *OLAF* izdarītos secinājumus.
- 76 Savos replikas rakstos prasītāja norāda uz, tāsprāt, neobjektīvu un netaisnīgu Komisijas rīcību saistībā ar citiem līgumiem, ko tā noslēgusi ar šo iestādi.
- 77 Komisija apstrīd šo argumentāciju. Tā apgalvo, ka sacīkstes princips ir ievērots, jo prasītājam bija zināmi visi dokumenti, ko tā bija sagatavojusi un uz kuriem Komisija pamatojusies, lai sagatavotu paziņojumus par parādu, ņemot vērā revīzijas ziņojumu. Turklāt prasītāja esot atlaidusi no darba savu ģenerāldirektoru smagas kļūdas dēļ, pieņemot Komisijas secinājumus par pārkāpumiem, ko viņš esot pieļāvis “laika grafiku” pārvaldībā. Tādējādi nav pamata apstrīdēt šos secinājumus.
- 78 Turklāt Komisija neesot pamatojusies uz *OLAF* ziņojumā izdarītajiem secinājumiem, lai prasītu atmaksāt izmaksātās summas.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 79 II pielikuma 26. panta 3. punktā attiecīgajam ligumslēdzējam ir piešķirtas tiesības iesniegt savus apsvērumus par pagaidu revīzijas ziņojumu un galīgo revīzijas ziņojumu.
- 80 Šajā gadījumā vispirms ir jāizskata iebildums, saskaņā ar kuru Komisija neesot ievērojusi prasītājas tiesības tikt uzklausi tai revīzijas procedūras gaitā, jo prasītājai nebija piekļuves *OLAF* ziņojumam.
- 81 Šajā ziņā pietiek konstatēt, ka ne revīzijas ziņojums, ne Komisijas lēmums pieprasīt atmaksāt finanšu iemaksas, kas izmaksātas atbilstoši attiecīgajiem līgumiem, nav pamatots ar *OLAF* izdarītajiem secinājumiem.
- 82 No galīgā revīzijas ziņojuma, uz kuru ir pamatojusies Komisija, skaidri izriet, ka revidenti nošķīra finanšu kontroli, ko viņi veica atbilstoši līguma noteikumiem, un *OLAF* veikto kontroli. Tādējādi ir skaidri redzams, ka šajā ziņojumā nav ņemti vērā *OLAF* izdarītie secinājumi. Tajā ir skaidri norādīts, ka tā mērķis ir pārbaudīt pierādījumus, kas attiecas uz deklarētajām izmaksām, ka tajā nav paredzēts noteikt "ietekmi" vai krāpšanu un ka tas ir sagatavots, pieļaujot visus iespējamus papildu konstatējumus, ko var izdarīt *OLAF* dienesti.
- 83 Turklāt no Komisijas 2007. gada 28. augusta vēstules prasītājai izriet, ka šī iestāde ir pamatojusies tikai uz galīgajā revīzijas ziņojumā izdarītajiem konstatējumiem.

Attiecībā uz *OLAF* izdarītajiem secinājumiem Komisija šajā vēstulē tikai ir norādījusi, ka *OLAF* izdarītie secinājumi apstiprina revidentu paziņojumus.

- 84 No tā izriet, ka šajā gadījumā atsauksšanās uz *OLAF* ziņojumu nav atbilstoša, jo visu izmaksāto finanšu iemaksu atgūšana, ko prasītāja ir apstrīdējusi, nebija pamatota ne ar šo ziņojumu, ne ar vēlāku kriminālizmeklēšanas uzsākšanu attiecībā uz prasītāju.
- 85 Šajos apstākļos tas, ka prasītājai nebija pieejams *OLAF* ziņojums, nevar apdraudēt sa-
cūkstes principu un tās tiesības tikt uzklausītai revīzijas procedūras gaitā. Arguments par nevainīguma prezumpciju ir nepamatots, un arī tas ir jānoraida kā nepamatots.
- 86 Otrkārt, attiecībā uz iebildumu par to, ka prasītājas rīcībā vairs nebija “laika grafiku”, kad tā iesniedza savus apsvērumus par galīgo revīzijas ziņojumu, ir jānorāda, ka pretēji Komisijas apgalvojumiem tas, ka “laika grafikus” esot sagatavojusi prasītāja, neļauj prezumēt, ka tā pienācīgi tika uzklausīta, kaut arī tā vairs nevarēja piekļūt šiem dokumentiem pēc tam, kad *OLAF* tos bija izņēmis. Turklāt tas, ka prasītāja atzina pārkāpumu esamību, kaut arī tā vairs nevarēja piekļūt “laika grafikiem”, nekādā ziņā nevar nozīmēt, ka tā varēja aizstāvēt savu nostāju un ka tā atzina visus pārkāpumus, kuros tā tika vainota, kā arī to smaguma pakāpi.
- 87 Šajā gadījumā, kaut arī Komisija to neuzsver, ir jānorāda, ka “laika grafiki” vēl bija prasītājas rīcībā brīdī, kad tā iesniedza savus apsvērumus par pagaidu revīzijas ziņojumu. Savukārt tās rīcībā šo “laika grafiku” vairs nebija, kad tā iesniedza savus apsvērumus par galīgo revīzijas ziņojumu.

- 88 Šajos apstākļos, kaut arī prasītāja neapstrīd, ka galīgajā revīzijas ziņojumā Komisija apstiprināja pagaidu revīzijas ziņojumā izdarītos secinājumus, atliek secināt, ka tā nevarēja pienācīgi īstenot savas tiesības tikt uzklausi par galīgo revīzijas ziņojumu saskaņā ar II pielikuma 26. panta 3. punktu. Tā arī nevarēja vēlāk — zinot visus lietas faktiskos apstākļus — izteikties par konstatēto finanšu pārkāpumu esamību un smagumu, kad bija saņēmusi iepriekš minētās Komisijas 2007. gada 22. janvāra un 2007. gada 20. marta vēstules, kurās tā bija informēta par šīs iestādes nodomu lūgt atmaksāt visas finanšu iemaksas, kas tai bija izmaksātas saistībā ar diviem attiecīgajiem līgumiem.
- 89 Šajā ziņā tas, ka attiecīgā līgumslēdzēja rīcībā esošos apliecinātos dokumentus, šajā gadījumā “laika grafikus”, *OLAF* bija izņēmis un ka tādēļ uz tiem, kā uzskata Komisija, attiecas izņēmumi no Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajām tiesībām piekļūt dokumentiem, nevar pamatot šī līgumslēdzēja tiesību tikt uzklausi par revīzijas procedūras gaitā saskaņā ar II pielikuma 26. panta 3. punktu noliegšanu.
- 90 Tomēr attiecībā uz juridiskajām sekām, ko izraisa tas, ka šajā gadījumā nav ievērotas prasītājas tiesības tikt uzklausi saskaņā ar II pielikuma 26. panta 3. punktu, ir svarīgi uzsvērt, ka saistībā ar šīm prasībām sakarā ar līgumisko atbildību šāds pārkāpums pats par sevi nevar pamatot iespējamu rīkojumu Komisijai samaksāt prasītājam summas, ko tā pieprasa. Saistībā ar šīm prasībām, kas pamatotas ar EKL 238. pantu, Komisijas līgumiskā atbildība ir jānovērtē, ņemot vērā visus atbilstošos attiecīgo līgumu noteikumus, uz kuriem ir atsaukusies prasītāja, un pamatojoties uz visiem pierādījumiem, kas ir pieejami Vispārējā tiesā, ievērojot sacīkstes principu un tiesības uz aizstāvību.
- 91 Turklāt prasītājas tiesību tikt uzklausi saskaņā ar iepriekš minēto II pielikuma 26. panta 3. punktu pārkāpums attiecīgā gadījumā varētu tikt ņemts vērā, izskatot

prasību — īpaši prasību par kompensācijas procentiem — atlīdzināt iespējamo kaitējumu, ko izraisījis šis pārkāpums, ja piemērojamajās valsts tiesībās ir paredzēta iespēja saņemt šādu atlīdzību līgumsaistību pārkāpuma gadījumā.

- 92 Tomēr šajā gadījumā prasītāja nelūdz atlīdzināt iespējamo kaitējumu, kas izriet no tās tiesību tikt uzklausi atbilstoši II pielikuma 26. panta 3. punktam pārkāpuma. Šo prasību vienīgais mērķis ir panākt, ka Komisijai tiek piespriests atmaksāt prasītājai summas, kas tai bija nepamatoti jāsamaksā šai iestādei pēc iepriekš minēto paziņojumu par parādu saņemšanas.
- 93 Prasītājas argumenti, kas attiecas uz norādīto Komisijas rīcību citu līgumu ietvaros, katrā ziņā ir jānoraida, jo tiem nav nekāda sakara ar šo strīdu priekšmetu.
- 94 No tā izriet, ka šīs lietas faktiskajos apstākļos pamats, kas attiecas uz sacīkstes principa un prasītājas tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, ir neatbilstošs.
- 95 Šajā gadījumā prasītājas lūgumi par samaksu Vispārējai tiesai ir jāpārbauda, ņemot vērā visus tai iesniegtos pierādījumus, par kuriem lietas dalībnieki varēja izteikt savus apsvērumus vai nu savos procesuālajos rakstos, vai savās rakstveida atbildēs uz Vispārējās tiesas jautājumiem, vai arī tiesas sēdē.
- 96 Šajā ziņā no lietas dalībnieku rakstveida atbildēm uz rakstiskajiem jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva pirms tiesas sēdes, izriet, ka prasītāja pēc apsūdzības celšanas pret to un Komisija kā civilprasītāja turpmāk varēja piekļūt visiem Francijā notiekošā

kriminālprocesa dokumentiem, kuros bija iekļauti prasītājas dokumenti, tostarp “laika grafiki”, kas attiecas uz projektiem “Seahealth” un “Biopal” un ko bija izņēmis OLAF.

- 97 Šajā kontekstā, tā kā prasītāja varēja piekļūt visiem dokumentiem, ko tā uzskatīja par vajadzīgiem savai aizstāvībai, Komisijas vairakkārt pakārtotais lūgums apturēt tiesvedību ir zaudējis priekšmetu. Tādējādi par šo lūgumu nav jālemj.
- 98 Tādējādi turpmāk ir jāizskata pamats, kas attiecas uz visu strīdīgo summu atgūšanas prettiesiskumu, ņemot vērā visus pašreiz pieejamos pierādījumus, kuri prasītājai bija pieejami un par kuriem tā varēja izteikt savu viedokli savās atbildēs uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumiem un tiesas sēdē.

Par pamatu, kas attiecas uz visu prasītājai atbilstoši līgumiem “Seahealth” un “Biopal” piešķirto summu atgūšanas prettiesiskumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 99 Prasītāja atgādina, ka II pielikuma 3. panta 5. punktā ir noteikts, ka tikai krāpšanas vai smagu finanšu pārkāpumu gadījumā, kas konstatēti revīzijā, Komisija var pieprasīt pilnībā atmaksāt Kopienas iemaksas, kas izmaksātas tās līgumslēdzējam.

100 Šajā gadījumā prasītāja atzīst, ka pastāv “acīmredzami trūkumi stundu uzskaitē” laika posmā, kas atbilst attiecīgo līgumu izpildei. Tā neapstrīd “laika grafiku” sistēmas pret-runas un nepārskatāmību, kas tika atklātas Komisijas revīzijā. Tomēr šīs kļūdas neļauj apšaubīt prasītājas veiktā darba esamību un kvalitāti, ko Komisija neapstrīd. Turklāt tās nav pietiekami smagas, lai pamatotu II pielikuma 3. panta 5. punkta piemērošanu.

101 Prasītāja iesaka ar atpakaļejošu spēku attiecīgajiem līgumiem piemērot tās jauno pār-valdības kontroles sistēmu, kas ļauj stingri uzraudzīt stundas un izmaksas un kas ie- viesta 2007. gadā un pamatota, pirmkārt, ar izmaksām un stundām, kuras tieši attie- cināmas uz konkrēto projektu, un, otrkārt, ar izmaksām un stundām, kuras jāsadala abiem projektiem. Saskaņā ar jaunajiem aprēķiniem, kas veikti atbilstoši šai metodei, starpība starp to stundu skaitu, kuras faktiski attiecināmas uz katru no projektiem, un to stundu skaitu, kuras norādītas izdevumu uzskaitē, kas attiecas uz abiem konkrēta- jiem līgumiem un kas tika nosūtīta Komisijai, nepārsniedzot 1,9% saistībā ar līgumu “Seahealth” un 5,35% saistībā ar līgumu “Biopal”. Prasītāja paskaidro, ka, tā kā līgumi tika izpildīti 2003., 2004. un 2005. gadā, katra gada aprēķinu parametri tika atjaunoti, ņemot vērā faktisko rezultātu (peļņas un zaudējumu) aprēķinu finanšu gada beigās un algas lapas šajos laika posmos.

102 Savās atbildēs uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumiem prasītāja norāda, ka no “lai- ka grafiku” kopsavilkumiem, ko par katru projektu sagatavojuši Rennas kriminālpo- licijas finanšu nodaļa, izriet, ka starpība starp “laika grafikiem” un izdevumu uzskaiti bija tikai 6% saistībā ar projektiem “Seahealth” un “Biopal”.

- 103 Norādītās nelielās atšķirības apstiprinot, ka “laika grafikos” pieļautās kļūdas nebija pietiekami būtiskas, lai pamatotu II pielikuma 3. panta 5. punkta piemērošanu. Tādējādi lūgums atmaksāt visas izmaksātās summas esot nesamērīgs.
- 104 Pakārtoti prasītāja aicina Vispārējo tiesu izraudzīties ekspertu, lai pārbaudītu laika aprēķinu, ko tā veikusi, attiecīgajiem līgumiem piemērojot savu jauno pārvaldības kontroles sistēmu (skat. šī sprieduma 101. punktu). Tiesas sēdē prasītāja precizēja, ka zinātniskais eksperts varēs veikt vajadzīgā darba laika aprēķinu, ņemot vērā nepieciešamos zinātniskos darbus un līdzekļus, kas izmantojami saistībā ar abiem attiecīgajiem līgumiem.
- 105 Komisija, pirmkārt, apgalvo, ka prasītāja nenorāda, ka Komisija jebkādā veidā būtu pārkāpusi savas līgumsaistības vai kādu Beļģijas tiesību normu. Tāpēc lūgumi samazināt atmaksājamo summu apmēru un izraudzīties ekspertu būtu jānoraida kā tādi, kas neatbilst Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam.
- 106 Otrkārt, ņemot vērā pieļauto finanšu pārkāpumu smagumu, lūgums atmaksāt visas izmaksātās summas atbilstoši II pielikuma 3. panta 5. punktam katrā ziņā esot pamatots. Tiesas sēdē Komisija uzsvēra, ka tiša elementa esamība, kas ir raksturīga krāpšanai, nav nepieciešama, lai pieprasītu šādu atmaksu, ja pastāv tādi smagi finanšu pārkāpumi, kādi ir konstatēti šajā gadījumā.

Vispārējās tiesas vērtējums

- ¹⁰⁷ Vispirms attiecībā uz šī pamata pieņemamību pietiek atgādināt, ka, pretēji Komisijas apgalvojumiem, tas ir norādīts atbilstoši Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta noteikumiem (skat. šī sprieduma 63. punktu).
- ¹⁰⁸ Attiecībā uz pakārtotajiem lūgumiem izraudzīties ekspertu ir jānorāda, ka saskaņā ar tiesībām, atbilstoši kurām ikviena tiesa piemēro savas procesuālo tiesību normas (iepriekš minētie ģenerāladvokātes Kokotes secinājumi lietā Komisija/*AMI Semiconductor Belgium* u.c., 56. punkts), šie lūgumi Vispārējai tiesai ir jāizskata, ņemot vērā Reglamenta 65.–67. panta noteikumus, kas attiecas uz pierādījumu savākšanas pasākumiem. Tādējādi prasītājam nevar pārnest, ka tā šos lūgumus nav pamatojusi ar likumu, kas attiecas uz līgumiem.
- ¹⁰⁹ Pamatojoties uz finanšu revīzijā izdarītajiem secinājumiem, Komisijai saskaņā ar II pielikuma 26. panta 3. punkta pēdējo daļu ir tiesības veikt ikvienu atbilstošu pasākumu, ko tā uzskata par vajadzīgu, tostarp izdot rīkojumu atgūt visus maksājumus, ko tā veikusi saistībā ar attiecīgajiem līgumiem, vai daļu no tiem.
- ¹¹⁰ Šajā gadījumā pēc finanšu revīzijas Komisija izbeidza abus attiecīgos līgumus atbilstoši II pielikuma 7. panta 4. punkta b) apakšpunktam un nolēma atbilstoši minētā pielikuma 3. panta 2. punktam vairs neveikt nevienu maksājumu saistībā ar šiem līgumiem. Prasītāja šos lēmumus neapstrīd.

- 111 Šajā gadījumā prasītāja apstrīd visu finanšu iemaksu, kuras tai jau bija izmaksātas saistībā ar attiecīgajiem līgumiem, atgūšanu, ko Komisija īstenojusi atbilstoši II pielikuma 3. panta 5. punktam. Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā nav piemērojusi II pielikuma 3. panta 4. punktu, kurā ir paredzēts, ka attiecīgais līgumslēdzējs atmaksā tikai starpību, ja, ņemot vērā iespējamus pielāgojumus, tostarp tos, kas veikti pēc II pielikuma 26. pantā paredzētās finanšu revīzijas, saņemtie maksājumi pārsniedz kopējo Kopienas iemaksu summu.
- 112 Jānorāda, ka, kaut arī līgumi "Seahealth" un "Biopal" tika attiecīgi izpildīti no 2003. līdz 2005. gadam, kā to norāda prasītāja, Komisijai pret to neiebildot, no galīgā revīzijas ziņojuma izriet, ka 2006. gada maijā veiktā revīzija attiecās tikai uz 2003. un 2004. gadu.
- 113 Attiecībā uz 2003. un 2004. gadu no šī galīgā revīzijas ziņojuma izriet, ka personāla izmaksas prasītāja nebija pamatojusi atbilstoši līguma noteikumiem, un tādējādi tās tika atzītas par neatlīdzināmām. Savukārt izmaksas, kas nebija saistītas ar personāla izmaksām, tika uzskatītas par atlīdzināmām (skat. šī sprieduma 19. punktu).
- 114 Turklāt no Komisijas atbildēm uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva tiesas sēdē, izriet, ka šīs iestādes rīcībā finanšu revīzijas laikā nebija izmaksu deklarāciju par 2005. gadu, kas tika iesniegtas pēc termiņa. Šīs izmaksu deklarācijas automātiski tika noraidītas pēc revīzijas ziņojuma, jo Komisija, ņemot vērā būtiskas šaubas saistībā ar 2003. un 2004. gadu, uzskatīja, ka prasītāja vairs nepilda savas finanšu saistības, tostarp 2005. gadā.
- 115 Tādējādi šķiet, ka šie strīdi ir saistīti, pirmkārt, ar izmaksām, kas deklarētas par 2003. un 2004. gadu un kas tika pārbaudītas revīzijā (skat. šī sprieduma

16. punktu), un, otrkārt, ar izmaksu deklarācijām par 2005. gadu, kuras automātiski tika noraidītas.

- 116 Līdz ar to ir jāpārbauda, vai šajā lietā aplūkojamajos apstākļos II pielikuma 3. panta 5. punktā paredzētā norma saistībā ar šī pielikuma 26. panta 3. punktu un 7. panta 6. punkta c) apakšpunktu ļāva Komisijai pieprasīt atmaksāt visas finanšu iemaksas, kas izmaksātas saistībā ar abiem attiecīgajiem līgumiem.
- 117 II pielikuma 26. panta 3. punktā un 7. panta 6. punkta c) apakšpunktā Komisijai tikai ir paredzēta iespēja atgūt visas minētās finanšu iemaksas attiecīgi pēc revīzijas vai līguma izbeigšanas. Bet tajos nav paredzēti nosacījumi, kas ir izvirzīti šādai pilnīgai atgūšanai.
- 118 Šie nosacījumi ir paredzēti II pielikuma 3. panta 5. punktā, kurā ir noteikts, ka Komisija attiecīgā gadījumā var pieprasīt vai pieprasa līgumslēdzējam, ņemot vērā krāpšanu vai smagus finanšu pārkāpumus, kas konstatēti revīzijā, atmaksāt visas finanšu iemaksas, kuras tam izmaksātas.
- 119 No šī II pielikuma 3. panta 5. punkta teksta izriet, ka pat krāpšanas vai smagu finanšu pārkāpumu gadījumā, kas konstatēti revīzijā, Komisijai nav pienākuma ikvienā gadījumā atgūt visas attiecīgajam līgumslēdzējam piešķirtās finanšu iemaksas. Tai, tieši pretēji, "attiecīgā gadījumā" ir jāpārbauda, vai, ņemot vērā lietas faktiskos apstākļus, šāds pasākums ir obligāts vai piemērots, ievērojot līguma noteikumus.

- 120 Šajā ziņā II pielikuma 3. panta 5. punkta interpretācijai, uz kuru Komisija atsaucās tiesas sēdē un saskaņā ar kuru pienākums pieprasīt atmaksāt visas attiecīgās finanšu iemaksas attiecoties tikai uz tiem gadījumiem, kad līgums ir izbeigts vainas dēļ, bet Komisijai esot rīcības brīvība, kas tai ļauj ņemt vērā līgumslēdzēja labticību, ja līgums nav izbeidzies, nevar piekrist.
- 121 Komisijas argumentācija, kas pamatota ar jēdzienu “izbeigšana vainas dēļ”, ir neprecīza. Pat atzīstot, ka Komisija ir paredzējusi gadījumu, kad līgums ir izbeigts tāpat kā līgumi “Seahealth” un “Biopal” atbilstoši II pielikuma 7. panta 4. punkta b) apakšpunktam, kurā ir atsauce uz nepatiesām deklarācijām, par kurām līgumslēdzēju var saukt pie atbildības, un uz apzināti sniegtu nepilnīgu informāciju, lai iegūtu Kopienas finanšu iemaksas, ir jāsecina, ka attiecīgie II pielikuma noteikumi nenosaka nekādu automātisku saikni starp šādu izbeigšanu atbilstoši iepriekš minētajam pantam un iespējamo pienākumu atgūt visas minētās finanšu iemaksas saskaņā ar II pielikuma 3. panta 5. punktu.
- 122 Šajā gadījumā no tā izriet, ka tas vien, ka attiecīgie līgumi tika izbeigti atbilstoši II pielikuma 7. panta 4. punkta b) apakšpunktam un ka šo izbeigšanu prasītājs nav apstrīdējis, nevarēja Komisijai radīt pienākumu atgūt visas prasītājam izmaksātās summas atbilstoši II pielikuma 3. panta 5. punktam. Turklāt ir jānorāda, ka, lai gan lēmumā par līguma izbeigšanu Komisija drīzāk ir pamatojusies uz II pielikuma 7. panta 4. punkta b) apakšpunktu, nevis uz tā 7. panta 3. punkta e) apakšpunktu, kas tai piešķir iespēju izbeigt līgumu smaga finanšu pārkāpuma gadījumā, tā šo strīdu ietvaros atsaucas tikai uz smagu finanšu pārkāpumu esamību un savukārt nenorāda uz krāpšanu, kā Komisija to apstiprināja tiesas sēdē.

- 123 Tādējādi ir jānoskaidro, vai, ņemot vērā prasītājas atzītos acīmredzamos trūkumus stundu uzskaitē, Komisijai saskaņā ar II pielikuma 3. panta 5. punktu vismaz bija tiesības pieprasīt atmaksāt visas summas, ko tā bija piešķirusi atbilstoši attiecīgajiem līgumiem. Ja šādas pilnīgas atgūšanas nosacījumi nebūtu izpildīti, Komisijai saskaņā ar II pielikuma 3. panta 4. punktu, pamatojoties uz visu atlīdzināmo izdevumu vērtējumu, būtu tikai tiesības lūgt atmaksāt starpību starp izmaksātajām summām un summām, kas ir jāsaņem no Savienības.
- 124 Šis vērtējums ir jāveic, ņemot vērā līgumsaistības, kas ir līgumslēdzējiem attiecībā uz savu izdevumu pamatošanu.
- 125 Šajā gadījumā prasītājai bija jāpamato savas personāla izmaksas atbilstoši II pielikuma 23. panta 1. punkta c) apakšpunkta noteikumiem, kas būtībā nosaka, ka visas ar līgumu saistītās darba stundas ir jāreģistrē projekta darbības laikā vai pat — koordinatora gadījumā — divu mēnešu termiņā no projekta darbības beigām, un vismaz reizi mēnesī tās apstiprina projekta vadītājs vai līgumslēdzēja pienācīgi pilnvarota par finansēm atbildīgā persona.
- 126 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Komisijas pienākums nodrošināt Kopienas resursu pareizu finanšu valdību atbilstoši EKL 274. pantam un vajadzība cīnīties pret krāpšanos ar Kopienas finansējumu saistībām, kas attiecas uz finanšu nosacījumiem, piešķir būtisku nozīmi (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2007. gada 22. maija spriedumu lietā T-500/04 Komisija/IIC, Krājums, II-1443. lpp., 93.–95. punkts, un 2007. gada 12. septembra spriedumu lietā T-448/04 Komisija/Trends, Krājumā nav publicēts, 141. punkts). Šajā gadījumā līgumslēdzēja pienākums iesniegt izdevumu uzskaiti, kas atbilst īpašajām prasībām, kuras ir paredzētas II pielikuma 23. panta 1. punktā, kas attiecas uz personāla izmaksām, tādējādi ir viena no tā pamatsaistībām, kuras mērķis

ir ļaut Komisijai iegūt vajadzīgos datus, lai pārbaudītu, vai attiecīgās iemaksas ir izmantotas atbilstoši līgumu noteikumiem.

- 127 Šī iemesla dēļ Komisijai saskaņā ar II pielikuma 3. panta 4. punktu ir tiesības attiecīgā gadījumā prasīt atmaksāt izmaksātās summas, kas atbilst izdevumiem, kurus tā uzskata par neatlīdzināmiem tāpēc, ka tie nav pamatoti atbilstošo līguma noteikumiem.
- 128 Savukārt krāpšanas vai smagu finanšu pārkāpumu gadījumā, kas ir konstatēti revīzijā, II pielikuma 3. panta 5. punktā Komisijai ir paredzēta iespēja atgūt visas Savienības izmaksātās finanšu iemaksas, un tādējādi tam ir preventīvs mērķis (pēc analogijas skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 26. septembra spriedumu lietā T-199/99 *Sgaravatti Mediterranea*/Komisija, *Recueil*, II-3731. lpp., 136. punkts).
- 129 Tomēr II pielikuma 3. panta 5. punktā izvirzītais mērķis atturēt no krāpšanas vai smagiem finanšu pārkāpumiem neļauj Komisijai atkāpties no principa par līgumu labticīgu izpildi un no aizlieguma ļaunprātīgi piemērot līguma noteikumus, piesavinoties rīcības brīvību šo noteikumu interpretācijā un īstenošanā.
- 130 Šajā gadījumā tādējādi ir jāpārbauda, vai, ņemot vērā galīgajā revīzijas ziņojumā izdarītos secinājumus, kā arī lietas materiālos ietilpstošos dokumentus, kas iesniegti un komentēti lietas dalībnieku atbildēs uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumiem un ko lietas dalībnieki apsprieduši tiesas sēdē, prasītājas pieļautie finanšu pārkāpumi bija pietiekami smagi, lai, ņemot vērā principu par līgumu labticīgu izpildi, pamatotu visu izmaksāto finanšu iemaksu atgūšanu saskaņā ar II pielikuma 3. panta 5. punktu.

- 131 Galīgajā revīzijas ziņojumā, protams, ir konstatēts, ka tikai 2003. un 2004. gada personāla izmaksas nav atlīdzināmas, jo revīzija attiecās uz laika posmu no 2003. gada 1. janvāra līdz 2004. gada 31. decembrim, kā tas jau tika norādīts (skat. šī sprieduma 112. punktu). Tomēr no šī ziņojuma izriet, ka iemesli, uz kuriem revidenti ir pamatojušies, lai konstatētu, ka attiecībā uz 2003. un 2004. gadu deklarētajām personāla izmaksām nav sniegts pamatojums, ir attiecināmi arī uz personāla izmaksām, kas saistītas ar 2005. gadu.
- 132 No galīgā revīzijas ziņojuma izriet, ka “laika grafikos”, kas attiecas ne tikai uz 2003. un 2004. gadu, bet arī uz 2005. gadu un kas ir iekļauti revidentiem nodotajā mapē, bija ietverta tikai kopējā iknedēļas un ikmēneša uzskaitē par visām darba stundām, ko nostrādājis katrs personāla loceklis, attiecībā uz visiem īstenojamajiem projektiem. Darba laiks, kas attiecināms uz projektiem “Seahealth” un “Biopal”, nebija reģistrēts. Šos “laika grafikus”, ko parakstījis bijušais CEVA direktors, nebija parakstījis ne personāls, kas strādāja projektos, ne arī projekta vadītāji. Turklāt tie nebija ne datēti, ne numurēti, līdz ar to nebija iespējams noteikt datumu, kurā tos bija sagatavojis un parakstījis prasītājas bijušais direktors. Turklāt revidenti ir konstatējuši, ka attiecībā uz dažādiem projektiem pastāv dažādas “laika grafiku” komplektu versijas, kas atklāj būtiskas pretrunas to starpā.
- 133 Visbeidzot galīgajā revīzijas ziņojumā ir norādīts, ka par projektu “Biopal” atbildīgā persona apstiprināja, ka viņš nevarēja precīzi novērtēt katra personāla locekļa darba laiku, kas attiecināms uz katru projektu, jo, viņaprāt, nebija nekādas reģistrācijas sistēmas.
- 134 Šajos apstākļos revidenti uzskatīja, ka “laika grafiki” nebija ticami un ka viņu rīcībā nebija nekāda stabila pamata, lai noteiktu ar attiecīgajiem projektiem saistīto stundu

skaitu. Līdz ar to viņi uzskatīja, ka visas personāla izmaksas, kas deklarētas attiecībā uz 2003. un 2004. gadu un kas analizētas revīzijā, nebija atlīdzināmas.

- 135 Turklāt Vispārējā tiesa konstatē, ka ne savās rakstiskajās atbildēs uz Vispārējās tiesas jautājumiem, ne tiesas sēdē prasītāja nav norādījusi nevienu būtisku argumentu, kas ļautu atspēkot faktu konstatāciju un secinājumus, kuri ir iekļauti revīzijas ziņojumā. Tā nav norādījusi nevienu apstākli, kas varētu likt apšaubīt faktu, par kuru to vaino Komisija, ka tā nav veikusi nekādu ar attiecīgajiem līgumiem saistītā darba laika reģistrāciju.
- 136 Prasītāja īpaši neapstrīd to, ka “laika grafikus” *a posteriori* — pēc līgumu izpildes pabeigšanas — atjaunoja tās bijušais direktors. Attiecībā uz tā sauktajiem “laika grafiku” kopsavilkumiem, ko sagatavoja Rennes kriminālpolicijas finanšu nodaļa un uz kuriem ir atsaukušies prasītāja, ir skaidrs, ka tajos tikai ir rezumēti šādā veidā atjaunotie laika grafiki un tie ir salīdzināti ar deklarētajām izmaksām. Tajos nav iekļauts neviens pierādījums, kas attiektos uz darba laiku, kurš faktiski ir attiecināms uz konkrētajiem līgumiem.
- 137 Turklāt to, ka iepriekš minētajai “laika grafiku” atjaunošanai nav nekādas ticamības, apstiprina būtiskas pretrunas starp šo “laika grafiku” saturu, kā tas izriet no iepriekš minēto kopsavilkuma grafiku kopsavilkuma tabulas, ko izstrādājusi prasītāja, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumiem, un dažu liecinieku paziņojumiem, kuri protokolēti finanšu nodaļas 2008. gada 31. marta ziņojumā, ko iesniegusi Komisija. Tādējādi, kaut gan attiecībā uz vienu no lieciniekiem — projekta vadītāju — laika uzskaitē ir norādītas pavisam 685 darba stundas, kas veltītas projektam “Biopal”, šis pats liecinieks finanšu nodaļas veiktajā nopratināšanā ir paziņojis, ka nekad nav strādājis šajā projektā.

- 138 Turklāt konkrētāk attiecībā uz avansa maksājumiem, kas veikti attiecībā uz 2005. gadu, ne no lietas materiālos iekļautajiem dokumentiem, ne lietas dalībnieku rakstveida atbildēm uz Vispārējās tiesas jautājumiem, ne no to mutvārdos izteiktajiem apsvērumiem tiesas sēdē neizriet, ka prasītāja būtu Komisijai nosūtījusi apliecinošus dokumentus par personāla izmaksām, kas radušās 2005. gadā saistībā ar attiecīgajiem līgumiem. Prasītāja turklāt neapgalvo, ka būtu iesniegusi šādus apliecinošus dokumentus.
- 139 Šajos apstākļos tas vien, ka nav pienācīgi veiktas stundu uzskaites attiecībā uz 2003., 2004. un 2005. gadu, ir II pielikuma 23. panta 1. punkta pārkāpums, ar ko pietiek, lai visas attiecīgās personāla izmaksas uzskatītu par neatlīdzināmām (iepriekš minētais spriedums lietā *Komisija/Premium*, 44. punkts).
- 140 Turklāt, ņemot vērā acīmredzamo to finanšu pārkāpumu apmēru un smagumu, kas konstatēti revīzijā un ko apstiprina kriminālizmeklēšanas dokumenti, kurus šajā gadījumā ir apsprieduši lietas dalībnieki, to, ka Komisija ir atguvusi visas finanšu iemaksas, kas izmaksātas prasītājai saskaņā ar attiecīgajiem līgumiem, nevar uzskatīt par ļaunprātīgu II pielikuma 3. panta 5. punkta noteikumu piemērošanu. Pretēji prasītājas apgalvojumiem šī atgūšana tādējādi nav nesamērīga, ņemot vērā mērķus, kas ir izvirzīti atbilstošajos attiecīgo līgumu noteikumos (skat. šī sprieduma 126.–128. punktu).
- 141 Pakārtotos prasītājas lūgumus izraudzīties ekspertu nevar apmierināt, jo prasītājai atbilstoši savām līgumsaistībām ir jāiesniedz pierādījumi par savām personāla izmaksām atbilstoši prasībām par īpašiem pierādījumiem, kas ir paredzētas II pielikuma 23. panta 1. punktā (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Komisija/IIC*, 105. punkts).
- 142 No tā izriet, ka šīs prasības ir jānoraida kā nepamatotas.

Par tiesāšanās izdevumiem

- ¹⁴³ Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- ¹⁴⁴ Turklāt Reglamenta 87. panta 3. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs vai ja pastāv izņēmuma apstākļi, Vispārējā tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.
- ¹⁴⁵ Šajā gadījumā, kaut arī prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, ir jāņem vērā, ka pēc tam, kad *OLAF* izņēma “laika grafikus”, tā nevarēja, zinot visus lietas faktiskos apstākļus, izteikties par finanšu pārkāpumu, kuros tā tika vainota, esamību un smagumu. Tā šiem dokumentiem varēja piekļūt tikai Vispārējā tiesā notiekošā rakstveida procesa beigās (skat. šī sprieduma 89. un 96. punktu). Tādējādi katram lietas dalībniekam ir jāpiespriež segt pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem, kā arī atlīdzināt pusi no otra lietas dalībnieka tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

nospriež:

1) prasības noraidīt;

- 2) katrs lietas dalībnieks sedz pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem, kā arī at-
līdzina pusi no otra lietas dalībnieka tiesāšanās izdevumiem.**

Meij

Vadapalas

Truchot

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2010. gada 17. jūnijā.

[Paraksti]